
URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=104513>

ავტორი: ადვოკატი კახაბერ როლინაძე

ჟანრი: თარგმანი

გამოქვეყნების დრო: 2019-10-18 18:04:05

Грузинская сказка: Красная Шапочка и Злой Волк /ქართული ენიდან რუსულ ენაზე მთარგმნელი: ადვოკატი კახაბერ როლინაძე/

Грузинская сказка: Красная Шапочка и Злой Волк, а также Белый Лис и все остальные фантастические персонажи грузинских народных сказок (чёрный юмор) /ქართული ენიდან რუსულ ენაზე მთარგმნელი: ადვოკატი კახაბერ როლინაძე/

Грузинская сказка: Красная Шапочка и Злой Волк, а также Белый Лис и все остальные фантастические персонажи грузинских народных сказок

(чёрный юмор)

Предисловие:

В Грузии Эдуарда Шеварднадзе называли «Белый Лис» за хитроумный склад ума; гурийский (Гурия – это провинция Грузии) школьный учитель Эдуард Шеварднадзе вместе с ставропольским комбайнером Михайлом Горбачовым, умудрились, видно, «от большого ума», развалить сначала руководимый ими СССР, а потом Эдуард Шеварднадзе, этот государственный преступник, развалил и саму Грузию; Даже после этого, этот государственный преступник, предавший руководимую им страну, длительное время оставался при власти, и даже после государственного переворота (так называемой «революции роз») 2003 года в Грузии, совершенному при его «мудром» руководстве его же выкормышами, когда он был отстранён от власти, Эдуард Шеварднадзе остался почётным пенсионером и до самой смерти жил припеваючи, раздавая направо и налево интервью, «как надо родину любить», да так, чтобы этой родины становилось всё меньше и меньше, до полного исчезновения.

Сказка:

В тридевятом царстве, в тридесятом государстве, «в единственном в мире богоизбранном лесу» (по мнению местных духовников, этот лес и был «единственным в мире богоизбранным лесом», получалось, что все остальные леса были не-богоизбранными) площадью 69.700 квадратных километров, жили-были Красная Шапочка, опекун Красной Шапочки - Бабушка (Мама Красной Шапочки была в служебной командировке с южном не-богоизбранном лесу), Злой Волк, Белый Лис и все остальные фантастические персонажи грузинских народных сказок.

В Богоизбранном лесу жизнь протекала счастливо и спокойно. Начальником милиции богоизбранного леса работал Белый Лис, Злой Волк воровал, и согласно установленным тарифам, платил милиции положенные проценты. Злой Волк время от времени проглатывал маленьких девочек, но Белый Лис, учитывая общие бизнес интересы, был вынужден закрывать на это глаза, хотя, Белый Лис, конечно, был крайне недоволен, так как падал уровень раскрытия преступлений, что уменьшало шансы карьерного роста в конкурентной борьбе по сравнению с другими начальниками отделений милиции других не-богоизбранных лесов. Одним словом, более-менее, в богоизбранном лесу все были счастливы... По мнению Злого Волка, особенно счастливы были маленькие девочки...

Но всё имеет конец, и счастливые дни богоизбранного леса также закончились... Белый Лис получил служебное повышение... Но не должность главного начальника милиции союза лесов, так им вождественного, а, совершенного неожиданно, директором богоизбранного леса... И начал Белый Лис работать директором лесного хозяйства.

Злой Волк не был бы Злым Волком, если бы не начал завидовать успеху Белого Лиса:

- «Белый Лис получил служебное повышение, вот Белый Лис собака...

- «а я... никаких перспектив...».

Белый Лис, не был бы Белым Лисом, если бы не узнал про это. Белый Лис решил проучить Злого Волка. Вызвал нового начальника милиции богоизбранного леса. Дал поручение. Поручение было оперативно исполнено. И повязали Злого Волка. На этот раз, за попытку проглатывания Красной Шапочки. Прошёл суд. Было положено от трёх до пятнадцати. Дали Вышку.

Сидит Злой Волк в тюрьме... Сидит... Сидит... И тут случилось то, что не мог предвидеть даже Белый Лис. Разумеется, Злой Волк был тупым, как совершенно справедливо предполагал Белый Лис, Но Злой Волк оказался еще тупее, чем можно было бы предположить. Во всяком случае, он оказался достаточно тупым, чтобы его в тюрьме посвятили в почетное звание «самый тупой из всех тупых», что означало, что он добровольно соглашался провести большую часть своей жизни в тюрьме, чтобы поддержать свой статус... Возникла опасность авторитету Белого Лиса... Конечно, Белый Лис мог подослать кого-нибудь в камеру Злому Волку, и придушить на месте тупого Злого Волка. Но это было бы слишком просто. Надо было показательно наказать Злого Волка. Каждый должен был воочию увидеть, что ожидает того, кто посмеет противостоять ему, Белому Лису... Белый Лис думал... Думал... Думал... Много ли думал, мало ли, наконец придумал...

Амнистия...

«Злой Волк, с вещами, на выход!».

Скрежет стальных дверей. Дальше что? Правда, в тупой голове Злого Волка на мгновение могла бы и

промелькнуть странная мысль, «Почему?», если бы Злой Волк не был таким тупым.

Но тупой Злой Волк не был бы Тупым Злым Волком, если бы задумался... Тупой Злой Волк не был бы Тупым Злым Волком, если бы он не довёл начатое дело до конца дело, поэтому первое, что Злой Волк сделал после выхода из тюрьмы, было то, что захотел довести до конца дело проглатывания Красной Шапочки....

Пришёл Злой Волк домой к Красной Шапочке. Постучался в дверь. Дверь открыла Бабушка:

- «Где Красная Шапочка?» - спросил Злой Волк сквозь скрежет зубов.

- «В ночном клубе, скоро вернётся» - ответила Бабушка.

Проглотил Злой Волк Бабушку. Одел Злой Волк одежду Бабушки, надел шапочку Бабушки, надел очки Бабушки, лёг в кровать Бабушки... Ждёт Бабушку... Ждёт... Ждёт... Нет Красной Шапочки... 12 часов ночи... Нет Красной Шапочки... 2 часа ночи... Нет Красной Шапочки... 4 часа утра... Нет Красной Шапочки... 6 часов утра... Нет Красной Шапочки...

Злой Волк начал нервничать...

- «Где Красная Шапочка... Куда она запропастилась... Всё ли с ней в порядке... В такие часы на улицах всякие маньяки бродят...»

7 часов утра... Звук остановки автомобиля около дома... Звук набора ключей около дверей... Наконец-то... Входит Красная Шапочка... Короткая юбка... Окрашенные волосы... С сигаретой в зубах... От изумления у Злого Волка волосы встали дыбом... Злой Волк еле узнал Красную Шапочку... Впрочем, это и неудивительно... Годы то прошли...

- «Бесстыжая, где ты шлялась до 7 часов утра!» - не стерпел Злой Волк.

- «Не твоё дело, старая карга!» - не уступила Красная Шапочка.

- «Вся в мамочку пошла, в шлюху Стамбульскую!» - до глубины души возмутился Злой Волк.

Тут Красная Шапочка не утерпела... Чувство корпоративной солидарности взяло вверх... Показала когти... Прошлась когтями по лицу Бабушки... Четыре красные линии исполосили лицо Бабушки... Упала шапочка Бабушки... Упали очки Бабушки... И тут Красная Шапочка узнала Злого Волка... Ошарашенный со страху Злой

Волк не мог и лапами пошевелить... Красная Шапочка на мгновение отпрянула назад... Одновременно из висячего на плечу сумочки доставая одной лапой пистолет, а другой – мобильный телефон... Начала из пистолета палить по Злому Волку, одновременно звоня по мобильному телефону работникам охраны родного ночного клуба... Злой Волк еле успел спрятаться под кроватью... Злой Волк не мог и головы высунуть из под кровати... А над кроватью только и слышался свист проносящихся пуль...

Через несколько минут послышались скрежет шин автомобилей... В дом ворвались здоровенные парни, работающие в охране ночного клуба Красной Шапочки... Вытащили ошавевшего от страха Злого Волка из под кровати... Растянули на кровати... Порезали ножом по животу Злого Волка... Вытащили Бабушку из живота Злого Волка... Потом схватили Злого Волка за шиворот и повесили на вешалку для одежды... И тут Злой Волк наконец-то очнулся... Открыл глаза... С трудом проямлил...

- «Как вы смеете... шпана... Да вы знаете, кто Я... Я... Я...

В ответ, работники охраны ночного клуба Красной Шапочки вытащили пистолеты, автоматы и пулемёты и открыли ураганный огонь по Злому Волку... Злого Волка всего изрешетило... В конце концов пальнули по нему из гранатомёта... Висячего на вешалке для одежды Злого Волка взрывной вольной отбросило на несколько десятком метров...

Было холодно...

Злой Волк с трудом открыл глаза... Не чувствовал ни ног, ни лап... Откуда-то издалека доносились голоса пьяной кампании... Отмечали второй день рождения Бабушки... Слабо доносился шепелявый голос Бабушки... И сокрушалась она по разрушенной стене...

В голове бедного Злого Волка наконец то промелькнула мысль:

- «Почему?»

И вдруг умирающее сознание осветила ответ:

- «Белый Лис...»

Послесловие:

9 часов утра... Государственная канцелярия Грузии... Одиннадцатый этаж... Кабинет президента Грузии...
Чрезвычайное заседание правительства Грузии... С огромного телевизионного экрана, висячего на стене,
началась трансляция информационной программы:

- «Президент Грузии, председатель Парламента Грузии, Правительство Грузии, Комитет Государственной
Безопасности Грузии, Грузинская Апостольская Автокефальная Православная Церковь, Министерство
Внутренних Дел Грузии извещают, что...

76-летний Эдуард Шеварднадзе открыл пронумерованную по буквам алфавита Большую Бухгалтерскую Книгу на
букву «и»... Потом холодно сказал:

- «Иоселиани, проблема решена».

Потом холодным, пронизывающим взглядом посмотрел на членов правительства. Для ошарашенных страхом
членов правительства эта новость была как гром среды ясного неба... Члены правительства, окованные диким
страхом, не могли даже пошевелинуться...

Потом Эдуард Шеварднадзе холодно спросил:

- «Кто следующий?».

Потом Эдуард Шеварднадзе дрожащими от старости пальцами перелистал пронумерованную по буквам алфавита
Большую Бухгалтерскую Книгу на букву «ж»... Потом на букву «б»... Потом на букву «с»... Потом еще и еще...

Окованные страхом буквы алфавита чувствовали смертельную дрожь в теле...

Потом, как будто спрашивая самого себя, Эдуард Шеварднадзе еще раз повторил смертельно холодным голосом:

- «Кто следующий?».

Примечание:

1. Впервые это произведение в интернете, на грузинском языке, было опубликовано 5 декабря 2010 года на веб-

2. В 2010 году, когда это произведение было впервые опубликовано в интернете, Эдуард Шеварднадзе был еще жив, умер в 2014 году; Зураб Жвания умер в 2005 году, по распространённой версии его убили друзья-революционеры; Михайл Саакашвили покинул пост президента Грузии 17 ноября 2013 года, потом подался в бега, находится в розыске из-за обвинений в совершении уголовных преступлений.

Кахабер Родинадзе
адвокат
Батуми, Аджария, Грузия
30.10.2016

წითელქუდა, ბოროტი მგელი და თეთრი მელა

იყო და არა იყო რა, წითელქუდაზე უკეთესი რა იქნებოდა, იყო 69.700 კვადრატული კილომეტრი ფართობის ერთი წილნაყარი უღრანი ტყე, რომელშიც ცხოვრობდა წითელქუდა, წითელქუდას აღმზრდელი მარტოხელა ბებია (წითელქუდას დედა სამხრეთის არაწილნაყარ უღრან ტყეში იყო წასული ბიზნეს-მივლინებაში), ბოროტი მგელი, თეთრი მელა და ქართული საბავშვო მღაპრისთვის დამახასიათებელი ყველა სხვა ფანტასტიკური პერსონაჟი.

წილნაყარ უღრან ტყეში ცხოვრება მდორედ მიედინებოდა. უღრანი ტყის მილიციის უფროსად თეთრი მელა მსახურობდა, ბოროტი მგელი ქურდობდა და ჯიბგრობდა და დადგენილი გარიგების შესაბამისად, წილნაყარში მიჰქონდა მილიციაში. ხანდახან პაგარა გოგონებსაც შეახრამუნებდა ხოლმე. თეთრი მელა, საერთო ბიზნეს-ინტერესების ხაზით, იძულებული იყო ამაზე თვალები დაეხუჭა. მაგრამ, რა თქმა უნდა, უკმაყოფილო იყო, ვინაიდან დანაშაულის გახსნის მაჩვენებელი დაბლა ეცემოდა. ეს კი, მისთვის წმინდათა წმინდა, სამსახურებრივი კარიერის შანსებს ამცირებდა სხვა, არაწილნაყარი მოკავშირე უღრანი ტყეების მილიციის უფროსებთან კონკურენტულ ბრძოლაში. ერთი სიტყვით, ასე თუ ისე, მეგად თუ ნაკლებად, წილნაყარ უღრან ტყეში ყველა ბედნიერი იყო... ბოროტი მგლის ამრით კი, განსაკუთრებით პაგარა გოგონები...

მაგრამ ყველაფერს აქვს დასასრული და წილნაყარი უღრანი ტყის ბედნიერი დღეებიც დასრულდა... თეთრი მელა დააწინაურეს... მაგრამ არა უღრანი ტყეების კავშირის ასე ნაწილობრივ მთავარი მილიციონერის თანამდებობაზე, არამედ, სრულიად მოულოდნელად, წილნაყარი უღრანი ტყის დარექტორად... დაიწყო თეთრმა მელამ სატყეოს დირექტორად მუშაობა. მაგრამ ბოროტი მგელი აბა რისი ბოროტი მგელი იქნებოდა, რომ ეს არ შემუშრებოდა:

– „თეთრი მელა დააწინაურეს, მე კი ისევ უბრალო ჯიბგირად დავრჩი“ –ო.

თეთრი მელა აბა რისი თეთრი მელა იქნებოდა, რომ ეს არ გაეგო. გადაწყვიტა თეთრმა მელამ ბოროტი მგლისთვის ჭკუა ესწავლებინა. გამოიძახა წილნაყარი უღრანი ტყის მილიციის ახალი უფროსი. დაავალა. დავალება ოპერატიულად შესრულდა. გასკვანჯეს ბოროტი მგელი. კიდევ ერთი პაგარა გოგონას, ამჯერად წითელქუდას, შეხრამუნების მცდელობისათვის. გაასამართლეს. ეკუთვნოდა სამიდან თხუთმეტ წლამდე. მიუსაჯეს თხუთმეტი.

მის ბოროტი მგელი ციხეში... მის... მის... აქ კი მოხდა ის, რისი გათვალისწინება თვითონ თეთრ მელასაც კი არ შეეძლო. მართალია, ბოროტი მგელი ხისტავა კი იყო, როგორც თეთრი მელა სრულიად სამართლიანად ვარაუდობდა, მაგრამ იმაზე უფრო ხისტავა აღმოჩნდა, ვიდრე ამის წარმოდგენა შეიძლებოდა. ყოველ შემთხვევაში, საკმაოდ ხისტავა აღმოჩნდა იმისთვის, რომ ციხეში კანონიერ ქურდად ეკურთხა... თეთრი მგლის ავტორიტეტს საფრთხე შეექმნა... რა თქმა უნდა, თეთრ მელას შეეძლო საკანშივე მიეგზავნა ვინმე ბოროტი მგლისთვის და ბოროტი მგელი ადგილზევე მიეხრჩო. მაგრამ ეს ზედმეტად მარტივი იქნებოდა. საჭირო იყო ბოროტი მგლის სამაგალითოდ დასჯა. ყველას უნდა დაენახა, თუ რა მოულის იმას, ვინც მასთან, თეთრ მელასთან, დაპირისპირებას გაბედავს. ფიქრობს თეთრი მელა... ფიქრობს... ფიქრობს... ბევრი იფიქრა თუ ცოცხალი თეთრმა

მელამ, ბოლოს მოიფიქრა...

ამნისგია...

– „ბოროტო მგელო, ნივთებით, კარებთან!“

რკინის კარების ღრჭიალი. შემდეგ რა? მართალია, ხისთავა ბოროტ მგელს ხის თავში ერთი კი გაუელვა ერთმა უცნაურმა აზრმა:

– „რაგომ?“

მაგრამ აბა ხისთავა ბოროტი მგელი რისი ხისთავა იქნებოდა, რომ დაფიქრებულიყო? აბა ხისთავა ბოროტი მგელი რისი ბოროტი იქნებოდა, რომ დაწყებული საქმე მიეგოვებინა და პირველი, რაც ციხიდან გამოსვლის შემდეგ გააკეთა, ის იყო, რომ წითელქუდას შეხრამუნების დამთავრება მოინდომა. მიაღწა ბოროტი მგელი წითელქუდას სახლს. დააკაკუნა. კარი ბებიამ გააღო.

– „სად არის წითელქუდა?“ – იკითხა ბოროტმა მგელმა კბილების ღრჭიალით.

– „ღამის ბარში, მალე დაბრუნდება.“ – უპასუხა ბებიამ.

გადაყლაპა ბოროტმა მგელმა ბებიამ. ჩაიცვა ბებიას განსაცმელი, დაიხურა ბებიას ქუდი, გაიკეთა ბებიას სათვალეები, დაწვა ბებიას ლოგინში... ელოდება წითელქუდას... ელოდება... ელოდება... არ არის წითელქუდა... ღამის 12 საათია... არ არის წითელქუდა... ღამის 2 საათია... არ არის წითელქუდა... ღამის 4 საათია... არ არის წითელქუდა... ღამის 6 საათია... არ არის წითელქუდა... ბოროტმა მგელმა ნერვიულობა დაიწყო...

– „სად არის? რაზე ხომ არ შეემატება? ასეთ დროს ქუჩაში ათასი მანიაკი დაეხეება...“

ღამის 7 საათია... სახლთან ავტომობილის გაჩერების ხმა... კარებთან გასაღებების ასხმის ჯღარუნი... ბოლოს და ბოლოს... როგორც იქნა... შემოდის წითელქუდა... მოკლე კაბა... შეღებილი თმები... პირში სიგარეტი... გაკვირვებისაგან ბოროტ მგელს თმა ყალყზე დაუდგა... ძლივს იცნო წითელქუდა... თუმცა არც არის გასაკვირი... წლები გასულიყო...

– „ღამის 7 საათამდე სად დაეთრეოდი, შე უსირცხვილო!“ – ვერ მოითმინა ბოროტმა მგელმა.

– „რა შენი საქმეა, შე ბებერო!“ – არ დაუთმო წითელქუდამ.

– „სულ დედაშენს დამსგავსებულხარ, იმ სგამბულის ბოძს!“ – აღშფოთდა ბოროტი მგელი.

აქ კი ველარ მოითმინა წითელქუდამ... იმძლავრა კორპორატიული სოლიდარობის გრძნობამ... გამოაჩინა კლანჭები... გაიწია ბებიასაკენ... გადაუსვა კლანჭები... გაიხაზა ოთხი წითელი ხაზი ბებიას სახეზე... ჩამოვარდა ბებიას ქუდი... ჩამოვარდა ბებიას სათვალეები... აქ კი იცნო წითელქუდამ ბოროტი მგელი... შიშისაგან გაოგნებული ბოროტი მგელი თათებს ველარ ანძრევდა... წითელქუდამ წამით უკან გაიწია... თან ერთი თათით მელაზე გადაკიდებული ჩანთიდან პისტოლს იღებდა, მეორე თათით კი მობილურ ტელეფონს... პისტოლეტიდან სროლა აუტეხა ბოროტ მგელს, თან მობილურით მშობლიური ღამის ბარის დაცვის ბიჭებს ურეკავდა... ბოროტმა მგელმა ძლივს მოასწრო ლოგინის ქვეშ შეძრომა... ლოგინის ქვემოდან თავს ველარ ჰყოფდა... ლოგინის ზემოთ კი მხოლოდ გყვიების ზუმუნია თუ ისმოდა...

რამდენიმე წუთის შემდეგ სახლთან „მერსედესებისა“ და „ფორდების“ საბურავების ღრჭიალის ხმა გაისმა... შემოცვივდნენ სახლში წითელქუდას ღამის სკრიპიგიმ-ბარში მომუშავე დაცვის ბიჭები... გამოათრიეს შიშისაგან გაოგნებული ბოროტი მგელი ლოგინის ქვემოდან... გადააწვინეს ლოგინზე... გაფატრეს დანით ბოროტი მგელი... გამოიყვანეს ბებიამ ბოროტი მგლის მუცლიდან... შემდეგ დაავლეს ბოროტ მგელს ხელი და კედელზე განსაცმლის საკიდზე ქეჩოთი ჩამოკიდეს... აქ კი მოვიდა ბოროტი მგელი გონზე... თვალები გაახილა... ძლივს წაილულულა: – „რო-ო-გო-ო-რ ბე-და-ა-ვთ... თქვე-ე-ე... ლა-წი-რა-კე-ე-ბო-ო... მე-ე... მე-ე... მე-ე... ვა-ა-რ... კ-ა-ნო-ო-ნი-ი-ე-ე-რი-ი... ქუ-უ-რ-დი-ი... ქუ-უ-რ-დი-ი... ქუ-უ-რ-დი-ი...“

პასუხად წითელქუდას ღამის სკრიპიგიმ-ბარის დაცვის ბიჭებმა დაადრეს პისტოლეტები, ავტომატები, გყვიამფრქვევები და ბოროტ მგელს გამანადგურებელი ცეცხლი გაუხსნეს. საცერითი დახვრიტეს ბოროტი მგელი. ბოლოს ნაღმგყორცნიდან ნაღმი ესროლეს. აფეთქების ტალღამ კედელიცა და კედელთან ერთად კედელზე ქეჩოთი ჩამოკიდებული ბოროტი მგელიც სახლიდან რამდენიმე ათეულ მეტრზე გადაისროლა...

ციოდა...

მგელმა თვალები ძლივს გაახილა... ველარც ფეხებს გრძნობდა და ველარც თათებს... სადღაც შორიდან მთვრალი კამპანიის ღრინანცელი ისმოდა... ბებიის მეორედ დაბადების დღეს აღნიშნავდნენ... ბებიის ჩიფჩიფი ისმოდა ყრუდ... დანგრეულ კედელს დარდობდა...

საცოდავი მგლის თავში ბოლოს და ბოლოს გაიელვა საბედისწერო კითხვამ:

– „რაგომ?“

და დაუყონებლივ მომაკვდავი ცნობიერება პასუხმა გაანათა:

– „თეთრი მელა...“

P. S.

დილის 9 საათი... სახელმწიფო კანცელარია... მეთერთმეტე სართული... საქართველოს პრეზიდენტის კაბინეტი... საქართველოს მთავრობის საგანგებო სხდომა... კედელზე დამონტაჟებული უზარმაზარი სატელევიზიო ეკრანიდან საინფორმაციო პროგრამის გრანსლირება იწყება:

– „საქართველოს პრეზიდენტი, საქართველოს პარლამენტის თავჯდომარე, საქართველოს მთავრობა, საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტი, საქართველოს სამოციქულო ავტოკეფალური მართლმადიდებელი ეკლესია, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტრო იუწყება, რომ...“

საქართველოს პრეზიდენტის კაბინეტში მყოფი საქართველოს მთავრობის წევრებს შორის დაძაბული სიჩუმე ჩამოვარდა...

ტელეხმა აგრძელებდა...

– „მძიმე და ხანგძლივი ავადმყოფობის შედეგად გარდაიცვალა საერთაშორისო და სამაშულო კრიმინალური მოძრაობის გამოჩენილი მოღვაწე, ქართული მაფიის ნათლიმამა, ქართული სახელმწიფოს, საქართველოს სამოციქულო ავტოკეფალური მართლმადიდებელი ეკლესიისა და ქართული „კრიმინალური ინტელეგენციის“ მამა და მარჩენალი, ბურჯი და იმედი, ბაგონი ჯაბა იოსელიანი...“

76 წლის ეღუარდ შევარდნაძემ მაგიდაზე დადებული ანბანის ასოების მიხედვით დანომრილი დიდი სქელი საბუღალტრო წიგნი გადაშალა ასო „ი“–ზე. შემდეგ გულგრილი ხმით იკითხა:

– „იოსელიანი ჯაბას პრობლემა გადაჭრილია.“

შემდეგ საქართველოს მთავრობის წევრებს ცივი გამჭოლი მზერით გადახედა. შიშისაგან გაოგნებულ საქართველოს მთავრობის წევრებს თითქოს დამბლა დასცემოდათ... ველარ ინძრეოლნენ... შემდეგ გულგრილი ხმით იკითხა:

– „ვინ არის შემდეგი?“

შემდეგ მოხუცებულობისაგან აკანკალებული თითებით ანბანის ასოების მიხედვით დანომრილი დიდი სქელი საბუღალტრო წიგნი გადაშალა ასო „ქ“–ზე, შემდეგ ასო „ბ“–ზე, შემდეგ ასო „ს“–ზე, შემდეგ კიდევ... კიდევ... კიდევ... დამბლადაცემულ ანბანის ასოებს განში აჟრჟოლებდათ...

შემდეგ, თითქოს თავის თავს ეკითხებო, კიდევ ერთხელ გაიმეორა მომაკვდინებლად გულგრილი ხმით:

– „ვინ არის შემდეგი?“

კახაბერ როდინაძე

ადვოკატი

ბათუმი, აჭარა

05.12.2010

.....

რუსულენოვანი თარგმანი გამოქვეყნებულია 30.10.2016 წელს ვებ-გვერდზე
<https://proza.ru/2016/10/30/1957>

© Copyright: Кахабер Родинадзе Адвокат Батуми, 2016

Свидетельство о публикации №216103001957